

Александра Унџервегер

ПУСТИЊА

Бомбе које су у гроздовима падале имале су чудно дејство – убијале су све у мени.

Како, које све?

Не знам које, али од тих смрти поче да се шири пустиња и око мене – по њој сам их и познала.

Не бомбе! Смрти! Смрти сам познала по пустињи!

У почетку ми је чак и пријала – боље и пустиња него да си на нишану. Безбеднији си.

Саградим кућицу, наложим ватрицу, скувам ручак, почистим у кући и пред кућом... и стално се окрећем ка хоризонту, односно: око себе – хоризонт је свуда око мене. Спрва из опреза, а онда све чешће у нади да ће ко наићи. Да макар кафу попијемо.

А на хоризонту стално коњаник. Ако погледам пут планина – ето га на врху, ако погледам доле, ка кланцу – јаше по самој ивици. Ноћу чујем топот – галошира кроз пољане.

Не знам да ли је фатаморгана.

Односно – нисам то знала док није дошао на кафу.

Замирисала му чак у планинама, али, каже, није био сигуран да није фатаморгана – јест да је ветрић пиркао с те стране где је, већ да-нима, нека ватрица горела, али није смео да поверује.

Док коњ сâм, изненада, не пође у сусрет ветру.

И ватри.

Кад је сјахао, прво сам га додирнула – да проверим је ли стваран. Знам, фатаморгане обично и остају на хоризонту, али – времена су смутна, ко би га знао...

Изговорио је неко потпуно једноставно име и пришао ватри, завирио у лонче.

– Стварно кафа – рече за себе, па седе.

Почела сам да чаврљам којешта, да прикријем нервозу. Све саме будалаштине! Нисам ни слутила колико их знам.

– Одакле ти оволика пустиња? – запита изненада, док сам приказивала своје познавање птица и травки и разних вештина у неколико чинова, мислим да је у питању била трочинка, пошто сам од вештина неке и изоставила. На пример: хеклање.

– Од бомбардовања.

– Све ово од бомбардовања?

– Добро, није баш све, почела сам да је крчим још после развода...

– А зашто си се развела?

– Не сећам се, давно је то било...

– Срео сам на ивици једног човека, каже да те је познавао. Можда је то твој муж.

– Ако каже да ме је познавао, онда сигурно није.

– Можда је ипак он. Можда лаже да те је познавао...

– Ако лаже, можда је ипак он...

И реч по реч, заспасмо уз ватру.

Односно – он заспа. Ја се упушках у ћебе и наместих се да га гледам. Као у биоскопу. Сетих се кикирикија и кока-коле и осталих изванпустињских ситница, и први пут осетих колико ми недостају.

Мирно је спавао у свом једноставном имену. И смешкао се повремено. Кад се насмешио први пут, мислила сам да ми се учинило. Код другог пута сам заплакала.

– Зашто плачеш?

– Мислила сам да спаваш.

– А ја да си јака...

– Па, јака сам. Зар не видиш да плачем?